

1700. Denna döda, baksäppliga för-
ståndskunskap, kallad nu "Christendoms-
kunskap" eller ibland de lände "Theologiska
lärdom". Denna döda förståndskunskap
använder nu för tiden, för det rätta andeliga
gäuset; eller den heliga Andes upplysning.
Ett alla Examina i från Theologien dicen-
tial Examina till det enbetslilla krusförhåll-
et, blis det Allmoges frågan om den Examina-
rens själ, är öfverstyggad om sannin-
gen af hvad han minns och förstår, bara
han kan svara på alla frågor, efter
minnet och förståndet; ja alltså kan man
ra i besittning af det rätta andeliga
gäuset. Och om han tillika säger, hvad man
kallar god fräjd; ja anser man för att
god christen.

1701. Här blis således Allmoges fråga om
han själv erfaren, hvad han läser om
bättringen, sinnesförändringen och nya
födelser: Här blis Allmoges frågan om
den rätta syndskänsligheten, syndsän-
ger, Tron, helgelsen, fruktan, kärle-
ken, fröjdligheten, Gudsfröjdligheten m.m. som
hörer till det andeliga lifet; utan bara
han är död, bara han har god fräjd
d.v.s. läsner utmärkt, någorlunda an-
ständigt efter den civiliserade världens
förhållande makt; och har god christen-
dom, kunskap; ja anser man vara

en god christen.
Sålunda kan en fullkund vara knett
en veltalare och geringbete kan vara pastor
en kortkund kan vara Biskop; en fräckt
hora, en oförskämd tjuf, en ogudaktig ober-
ne, en fullbult och kysch kinnare, kan vara
medlem af Christens församlingar, och detta
utan angör, utan bättring, utan Tron, utan
helgelse, utan det minsta tecken till christen-
dom; en manuskript, som både inväntas af
utvärter är värre än en turk och en kinnare,
kan nu för tiden vara en god christen.
Ja, man säga han, att räkter och sedefördrag
vet är, annu ohjyggligare i själva detheriska
kyrkan, än i de Rådesammet. Ja! detta
är frukten af den döda och blinda Tron, som
nu är den herrskande i hela den christnade
Verlden.

1702. Den andra beständs delen i denna
Tron, skulle vara "affenjus" (Väldike) eller
samtycke, och detta skall äfven sitta i för-
ståndet. Men det är ingen sak som
att gifva sitt samtycke till den baksäp-
liga kunskapen, som förståndet själft ut-
tänkt, att gilla en lära, som blifvit lämn-
ad efter den gamle Adams egna önska-
ningar; att anse en sådan upfattning af
uppenbarelser för sanna och riktiga
hvilken i det närmaste äfven inöfna
mer med det naturliga förnufts för-
dringar; åtminstone är den nu allmän